

ATMOSFÉRA

**TAYLOR
JENKINS REID**

**#1 NEW YORK TIMES autorka bestsellerů
DAISY JONES & THE SIX a SEDM MANŽELŮ EVELYN HUGO**

Přeložila Hana Sichingerová

Ukázka z knihy:

Být astronautem neznamená jen dostat se tam nahoru. Jde o to být členem týmu, který posádku nahoru dostane.

Navíc Joan už tam byla. Doma na nočním stolku má onen nepolapitelný talisman, po kterém touží každý astronaut: zlatý odznak. Důkaz, že je jednou z mála vyvolených, kteří kdy opustili tuto planetu.

Viděla ze vzdálenosti přes tři sta kilometrů velkolepou třpytivou modř sedmi oceánů. *Blankytnou modř? Kobaltovou? Ultramarínovou?* Neexistuje odstín, který by byl natolik věrný, že by ji dostatečně vystihl. Devadesát devět celých devět procent lidských bytostí, které kdy žily, takovou modř nikdy nevidělo. A ona ano.

Ale teď je doma, oběma nohama na pevné zemi, a čeká ji práce.

Takže když Joan toho rána vchází do budovy řídicího střediska s černou kávou v ruce, je klidná. Necítí úzkost, nebojí se, nemá zlomené srdce.

To všechno přijde později.

„Napínavý... srdcervoucí... povznášející... svižný, emocionálně nabitý příběh o jedné ambiciózní mladé ženě, která nachází svůj hlas i svou vášeň.“

– Kristin Hannah, autorka románu *Slavík*

ATMOSFÉRA

TAYLOR JENKINS REID

ATMOSFÉRA

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být re-produkována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © 2025 by Rabbit Reid, Inc.

Published by Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Translation © Hana Sichingerová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-859-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-858-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-948-5 (print)

AUTORČINO SLOVO NA ÚVOD

Vážení čtenáři,

vloni, jedné letní noci, když už byla dcera v posteli, jsem vyšla ven, vzhledla k noční obloze a v dálce uviděla Venuši.

Byla jasnější než všechny hvězdy a visela nízko těsně nad stromy. Už několik dní jsme se s dcerou snažily Venuši spatřit. Uvědomovala jsem si, že bych ji měla nechat usnout, přesto jsem se vplížila do jejího pokoje, otevřela dveře a zašeptala: „Pojď ven.“

Když jsme vyšly na zahradu, zvedla jsem ji do náruče. Už je příliš velká na to, aby se nechala chovat, ale když je ospalá, ještě mi to občas dovolí. Ukázala jsem jí Venuši před námi.

„Tak to je ona!“ zaradovala se. „Vidím ji.“ Chvilí jsem ji držela v náručí a společně jsme užasle pozorovaly noční oblohu.

Než jsem se pustila do psaní tohoto románu, sotva jsem poznala Velký vůz. Ale chtěla jsem, aby moje hlavní postava Joan byla vášnivá a nadšená astronomka. Stáhla jsem si tedy aplikaci, sehnala několik knih a pustila se do studia hvězd. Co začalo jako pokus vytvořit zajímavé pozadí pro milostný příběh, se pro mne stalo zárodkem porozumění tomu, kde na světě se nacházím.

Jakmile se pustíte do pozorování noční oblohy, začnete se orientovat v čase a prostoru. Dozvíte se například, že pokud na severní polokouli spatříte Orionův pás, je zima. Podle postavení souhvězdí Kassiopeia ve vztahu k hvězdě Polárce získáte obecnou představu o tom, kolik je hodin. A má nejoblíbenější věc, kterou jsem se naučila? Když v létě spatříte hvězdy Altair, Deneb a Vega, zjistíte, že tvoří trojúhelník. A tento trojúhelník vždy směřuje na jih. Takže pokud se někdy ztratíte, můžete tyto tři hvězdy vyhledat a hned budete vědět, kterým směrem se vydat.

Něco na tom, když si společně s dcerou vyjdeme v noci ven, mi vždy pomůže ulevit od každého trápení. Víím, že zčásti jde o radost z toho, že trávím čas s ní, a současně o vzrušení z nového poznání. Ale myslím, že je to také úleva nad tím, že ty hvězdy jsou *neměnné*.

Nic, co by kdokoli z nás mohl udělat, je nikdy nezmění. Jsou o tolik větší než my. A během našeho života se nezmění. Můžeme uspět nebo neuspět, mít pravdu nebo se mylit, milovat a ztrácet ty, které milujeme, a stejně bude Letní trojúhelník ukazovat na jih. A díky tomu víím, že všechno bude nakonec v pořádku, jakkoli se to někdy může zdát nemožné.

Pevně doufám, že se vám tento příběh bude líbit. Ale ještě víc doufám, že vás Joan Goodwinová přesvědčí, abyste dnes večer, až se objeví hvězdy, vyšli ven a *podívali se nahoru*. Z celého srdce doufám, že vás Joan přesvědčí, abyste se otevřeli té ohromující kráse.

Taylor Jenkins Reid

ATMOSFÉRA

29. PROSINCE 1984

JOAN GOODWINOVÁ PŘIJÍŽDÍ DO JOHNSONOVA VESMÍRNÉHO STŘEDISKA dlouho před devátou a v Houstonu už je vlhko a dusno. Cestou přes areál k budově řídicího střediska vesmírných letů cítí, jak jí pod vlasy vyráží pot. Ví, že je to vedrem, ale uvědomuje si, že nejenom tím.

Dnešní práce je jednou z jejích nejoblíbenějších částí práce astronautky. Je CAPCOM letového týmu Orion pro STS-LR9, třetí let raketoplánu *Navigator*.

Role CAPCOM – jediné osoby v řídicím středisku, která mluví přímo s posádkou raketoplánu – je jednou z mnoha, které astronauti zastávají, když nejsou na misi.

Tohle musí Joan často vysvětlovat lidem při oněch vzácných příležitostech, kdy se uvolí jít na nějaký večírek. Ano, astronauti podstupují výcvik pro lety do vesmíru. Ale také pomáhají navrhovat nástroje a experimenty, testují jídlo, připravují raketoplán, učí studenty, co vše NASA dělá, obhajují cestování do vesmíru ve Washingtonu, mluví s tiskem a mnoho dalšího. Je to vyčerpávající seznam.

Být astronautem neznamená jen dostat se tam nahoru. Jde o to být členem týmu, který posádku nahoru dostane.

Navíc Joan už tam byla. Doma na nočním stolku má onen nepolapitelný talisman, po kterém touží každý astronaut: zlatý odznak. Důkaz, že je jednou z mála vyvolených, kteří kdy opustili tuto planetu.

Viděla ze vzdálenosti přes tři sta kilometrů velkolepou třpytivou modř sedmi oceánů. *Blankytnou modř? Kobaltovou? Ultramarínovou?* Neexistuje odstín, který by byl natolik věrný, že by ji dostatečně vystihl. Devadesát devět celých devět procent lidských bytostí, které kdy žily, takovou modř nikdy nevidělo. A ona ano.

Ale teď je doma, oběma nohama na pevné zemi, a čeká ji práce.

Takže když Joan toho rána vchází do budovy řídicího střediska s černou kávou v ruce, je klidná. Necítí úzkost, nebojí se, nemá zlomené srdce.

To všechno přijde později.

JOAN MÍŘÍ DO ŘÍDICÍHO střediska přes posluchárnu. Chvilí sleduje, jak posádka z předchozí směny připravuje dva specialisty mise na výstup do vesmíru.

Její nadřízený, vedoucí mise Orion Jack Katowski, už je dole v řídicí místnosti a přebírá hlášení od předchozího vedoucího mise.

Jack má vojenský sestřih, prošedivělé spánky a pověst mimořádného stoika v organizaci, která je stoicismem proslulá.

A už dlouho podporuje Joan v její roli CAPCOM. Tvoří spolu dobrý tým, na což je Joan pyšná – že je vynikající týmová hráčka.

Zvláště s posádkou STS-LR9, která je složena téměř výhradně z astronautů z jejího ročníku.

Velitel Steve Hagen byl jedním z jejich instruktorů, ale se zbylými lidmi z posádky, pilotem Hankem Redmondem a specialisty mise Johnem Griffinem, Lydií Danesovou a Vanessou Fordovou, Joan bok po boku trénovala a učila se dělat tuhle práci.

Jsou víc než jen přátelé, někteří z nich jsou její rodina. A spleť společná minulost s každým z nich je jeden z důvodů, proč je přesně takovou CAPCOM, jakou dnes potřebují, na druhou stranu zároveň úplně poslední člověk, který by měl tuto práci dělat.

Úkolem raketoplánu je vynést na oběžnou dráhu satelit Arch-6 sloužící americkému námořnictvu pro pozorování Země. Jenomže včera, druhý den letu, když se tým chystal vypustit Arch-6, se zasekly západky pro uvolnění nákladu.

Dnes ráno se Vanessa Fordová a John Griffin připravovali na výstup do volného prostoru, aby mohli vstoupit do nákladového prostoru a západky uvolnit ručně.

Joan se připojuje k týmu v řídicím letovém středisku. Zamává na pozdrav Rayi Stoneovi, letovému lékaři, a kývne na Grega Ullmana, vedoucího technika zodpovědného za elektrotechniku, životní prostředí a spotřební materiál známého také jako EECOM.

Předchozí CAPCOM Isaac Williams jí uvolní místo a předá hlášení o telemetrii a časové ose. Fordová a Griff jsou ve skafandrech. Přípravné předdýchání skončí za šest minut.

Isaac odchází a Joan zaujímá místo u konzole.

Jack se připojí ke komunikačnímu spojení s raketoplánem stejně jako Joan, Ray, Greg a zbytek letového týmu Orion, který se skládá z dvaceti členů na stanovištích v řídicím středisku a podpůrného týmu z lidí v dalších místnostech.

Fordová a Griff dokončí předdýchání, vstoupí do přechodové komory a čekají, až se odtlakuje, aby mohli jít pracovat ve vesmíru.

Letová paluba a střední paluba, kde astronauti v raketoplánu žijí a pracují, jsou přetlakové, aby napodobovaly atmosféru na povrchu Země. Ale nákladový prostor, ve kterém jsou satelity uloženy před vypuštěním, natlakovaný není – je vystaven vesmírnému vakuu. Což znamená, že kdyby Fordová a Griff vstoupili dovnitř bez skafandrů, jejich plíce a krevní oběh by okamžitě přišly o veškerý kyslík, takže by do patnácti sekund omdleli a do dvou minut by byli mrtví.

Lidské tělo, jakkoli je inteligentní, se vyvinulo v podmínkách zemské atmosféry.

Bylo by snadné si říct, že lidé nejsou pro pobyt ve vesmíru uzpůsobeni. *Al' už se naše tělo vyvinulo jakkoli, k tomuto nebylo určeno.* Joan to ale vidí úplně opačně.

Lidská inteligence a zvědavost, naše vytrvalost a odolnost, naše schopnost plánovat dlouho dopředu a spolupracovat dovedly lidskou rasu až sem.

Joan míní, že vůbec nejsme špatně uzpůsobeni. Právě my bychom měli být tam nahoře. Jsme jediná inteligentní forma života, o které víme v naší galaxii, která si uvědomila existenci vesmíru a snaží se mu porozumět.

Jsme tak odhodlaní poznat, co leží mimo náš dosah, že jsme přišli na to, jak vyletět raketou z atmosféry. Tato vzrušující schopnost by zdánlivě měla přitahovat kovboje, ale nejlépe ji ovládají lidé jako ona. Šprti.

Ve výzkumu vesmíru je důležitější připravenost než impulzivnost, klid převažuje nad troufalostí. Na tak dobrodružnou činnost dokáže být tahle práce až bolestně stereotypní. Všechna rizika jsou předem pečlivě ošetřena, na ničem se nešetří. Tady žádní kovbojové nejsou.

Tak NASA zajišťuje bezpečnost všech. Predikuje modely pro každý scénář.

Když přechodová komora dokončí dekompresi, Jack dá Joan povolení k akci a Joan se spojí s raketoplánem.

Najednou si uvědomuje svůj dech a srdeční tep. Ne proto, že by se bála toho, co tato mise obnáší – zatím není žádný logický důvod se bát –, ale proto, že je nervózní pokaždé, když mluví s Vanessou Fordovou.

„*Navigatore*, tady Houston,“ ohlásí se Joan.

„Houstone, slyšíme vás,“ odpoví Steve Hagen.

Hank Redmond promluví svým chraplavým texaským přízvukem: „Dobré ráno, Goodwinová.“

„Dneska je vzrušující den,“ ozve se Lydia Danesová.

„To tedy je,“ souhlasí Joan. „Na programu je toho hodně, takže vám s radostí oznamuji, Griffé a Fordová, že máte povolení k výstupu do kosmu.“

„Rozumím,“ odpoví Fordová.

„Také rozumím, Goodwinová,“ potvrzuje Griff. „Rád tě slyším.“

Tohle je posledních pětadvaceti minut *předtím*.

VANESSA FORDOVÁ MÁ UŽ NĚKOLIK HODIN NA CELÉM těle připojené biomedicínské senzory. Posílají data jejích životních funkcí dolů letovému lékaři, který monitoruje každý její nádech. Ale Vanessa dobře ví, že ji někdo na zemi sledoval už dávno předtím, než jí na tělo umístili elektrody.

Řídící středisko sleduje vše, co se v raketoplánu děje: všechny teploty, všechny souřadnice, stav všech spínačů. Kamkoli se Vanessa otočí, je tam Houston, který slyší a vnímá všechno kolem ní.

Zdá se, že to nikomu jinému z posádky nevádí tolik jako jí. Jenomže v ní vědomí, že všichni vidí její srdeční tep, že vidí, jak její tělo reaguje pokaždé, když Houston promluví, vyvolává pocit, že se nemá kam schovat.

„Taky ráda slyším tvůj hlas, Griffé,“ řekne Joan. „Hezký začátek dne.“

Ví, že se Joan usmívá. Poznává to podle tónu jejího hlasu.

Vanessa se natáhne a položí ruce v rukavicích na poklop mezi přechodovou komorou a nákladovým prostorem. V hrudi cítí vibrace. Dveře nákladového prostoru jsou už otevřené a tohle je to jediné, co stojí mezi ní a vesmírem.

Na poklopu přechodové komory nejsou žádné údaje. Je to jedna z mála věcí v raketoplánu, která nevysílá vlastní signál. Což znamená, že jeden z nich musí Houstonu oznámit, že se ho chystají otevřít.

Vanessa se podívá na Griffa. Je ráda, že to dělá s ním. Vždycky ho měla ráda. Nejen proto, že jsou oba z Nové Anglie, i když to není na škodu.

„Houstone, otevíráme přechodovou komoru,“ hlásí Griff.

Vanessa začne otevírat poklop. Snaží se udržet srdeční tep v klidu. K tomuto okamžiku se propracovávala pět let, snila o něm většinu života.

Vesmír.

Oba s Griffem zatají dech, když se průlez otevře.

Už se dívali oknem, ale nic je nepřipraví na pohled, který se jim naskytá teď.

Vanesse se zatemní mysl. Z lodi září jasná světla, ale dál je všechno černé. Není tam žádný obzor, jen okraj *Navigatoru* a pak nicota se zářivými barvami Země v dálce.

„Páni,“ hlesne Vanessa. Podívá se na Griffa. Také ho omráčil ten výhled.

Pustí se lodi a protáhne se poklopem, aby udělala první krok do vesmíru. Její nohy jsou pevné, když se brodí tmou. Očima široce otevřenýma vnímá intenzitu a prázdnotu, jakou ještě nikdy neviděla.

Za dveřmi nákladového prostoru se podívá vzhůru a v dálce spatří Zemi. Nad pouštěmi severní Afriky se táhnou mraky. Vanessa se na okamžik zastaví a pohlédne na Indický oceán.

Už hodně dlouho se jí líbí, když se ocitne nad mraky. Ale být takhle vysoko nad nimi jí vyrazí dech.

„Můj bože,“ řekne Griff.

Vanessa se k němu otočí. Oba jsou připoutáni k lodi a Griff se od ní odstrčí.

Ona ho následuje a zamíří přímo k nákladnímu prostoru. Výhled je úchvatný, ale doopravdy jsou tady, protože po ničem na světě netouží tolik jako pohrát si s mechanikou tři sta padesát kilometrů nad zemskou atmosférou.

Dostanou se k nákladovému prostoru a každý zaujme pozici. Jsou tam čtyři západky, dvě na každé straně satelitu.

„Pomalu, Fordová,“ brzdí ji Griff. „Budu fakt našťvaný, jestli vytvoříme rekord v nejkratším výstupu do vesmíru.“

„Z tohohle se už moc času vyždímat nedá,“ namítne. „Jde jen o uvolnění několika svorek. Ale dobře.“

Nástrčným klíčem otevře jednu ze západek na své straně a pak se přesune na druhou. Jakmile je její druhá západka otevřená, chvíli počká, až Griff uvolní i tu svou.

Když je hotov, povzdechne si. „Houstone, svorky jsou uvolněné, z velké části díky brilantně výkonné Vanesse Fordové.“

„Rozumím, *Navigatore*. Dobrá práce,“ pochválí je Joan. A po chvíli dodá: „*Navigatore*, ty skafandry ještě několik hodin vydrží, takže bude lepší, když vás při vypouštění satelitu necháme v přechodové komoře, kdybychom vás zase potřebovali.“

„Páni,“ řekne Griff. „Teď jsi vážně milá.“

„Holt máme pro tebe tady dole slabost,“ oduší Joan.

„Nápodobně, Houstone,“ reaguje. „Rozumím. S Fordovou zůstaneme v přechodové komoře.“

Odploouvají zpět. Griff nejdřív pustí dovnitř Vanessu a pak ji následuje. Chystá se zavřít poklop. Pak se ale zastaví a podívá se na ni. Pozdvihne obočí.

Podle protokolu se má poklop zavřít. Ale když ho nechají otevřený, budou moci sledovat vypouštění satelitu.

Vanessa nechce Houstonu lhát. Přesto se neubrání úsměvu.

Griff úsměv opětuje a sundá ruku z poklopu. Nezavírá ho.

„Houstone, jsme v přechodové komoře,“ oznámí.

Oba obrátí pozornost k otevřenému průlezu. Sledují, jak se výklopný stůl zvedá do polohy pro uvolnění satelitu.

„Houstone, náklon satelitu vyhovuje,“ slyší Vanessa Stevea.

Vzpomene si na jejich poslední noc před misí, kdy byli v karanténě na mysu Canaveral. Steve strávil hodinu telefonováním s Helene. Hank byl našťvaný, protože čekal, až bude moci zavolat